

Svatá Hora

6

2011

ročník
XLVIII

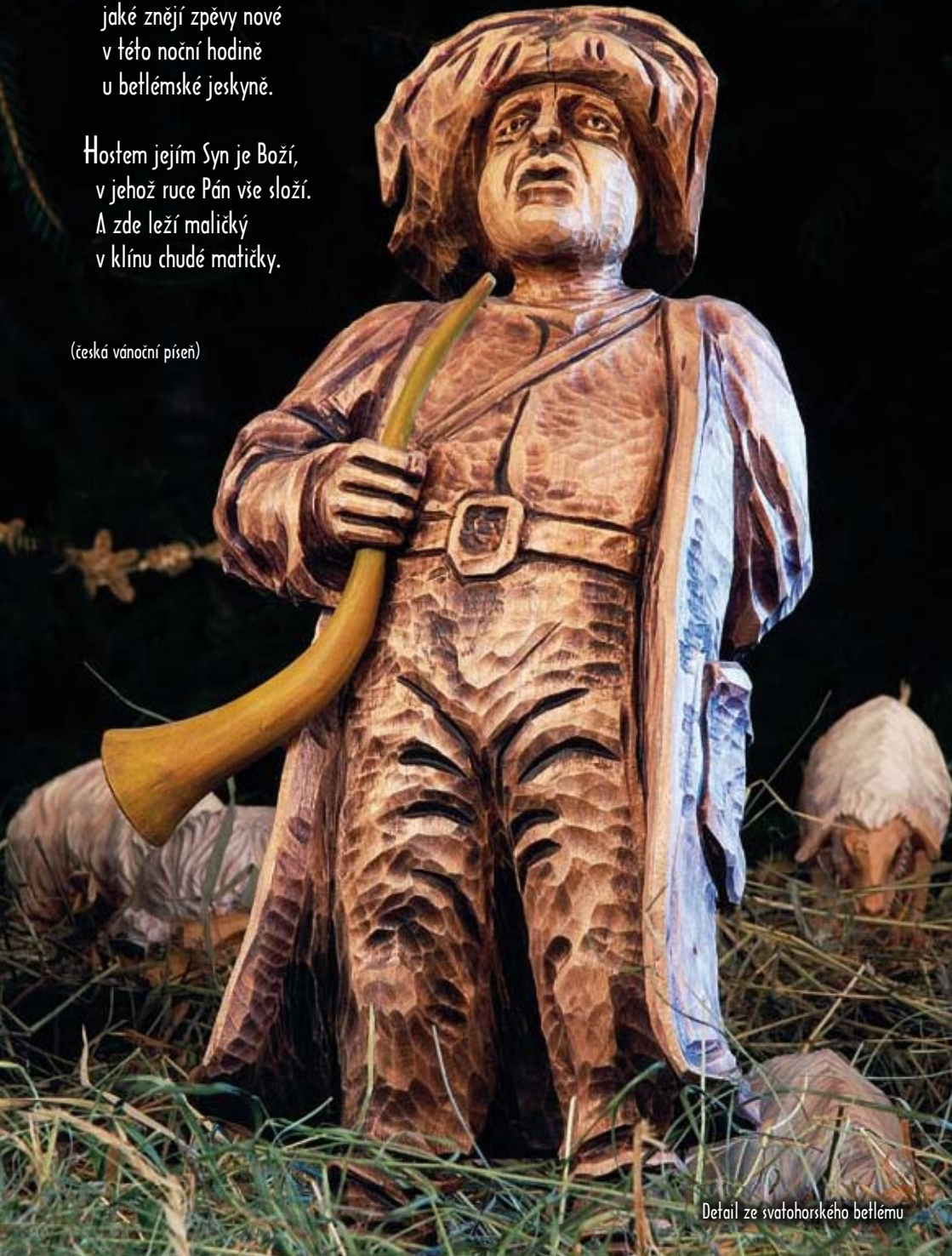

Duchovní slovo • Desáté Vánoce na Svaté Hoře • Okénko Matice Svatohorské

Slyšte, slyšte pastuškové,
jaké znějí zpěvy nové
v této noční hodině
u betlémské jeskyně.

Hostem jejím Syn je Boží,
v jehož ruce Pán vše složí.
A zde leží malíčkový
v klínu chudé matičky.

(česká vánoční píseň)

Detail ze svatohorského betlému

OBSAH

Úvodník

Závěrník **3**

Naše pravidelné otázky

Rozhovor s P. Jindřichem Krinkem **4**

Ze Svaté Hory

Okénko Matice Svatohorské **7**

Desáté Vánoce na Svaté Hoře **8**

Zprávy ze Svaté Hory **10**

Ohlédnutí – ze starých čísel časopisu **11**

Spiritualita

Dobrá kniha **15**

Poznámky o askezi IV **16**

Duchovní slovo **18**

Informace

Listárna **20**

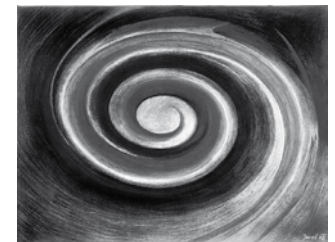
Exercie, poutě, bohoslužby **21**

Závěrník

Závěr roku, ať již kalendářního či církevního, je vždy provázen bilancováním a předsevzetími. Častokrát pak v souvislosti se změnou letopočtu slyšíme diskuze o tom, jaká předsevzetí mají či nemají smysl, jak je dodržet či naplnit, případně z jakých důvodů se nám to nepodařilo.

Zkušenost s tímto jevem mě vedla k hledání jiného pojetí jak přistoupit k přelomu roku. Velmi se mi zamlouvá řešení, které se samo od sebe – domnívám se – nabízí ke konci církevního roku v liturgii. Jen velmi nerad bych se opět dopustil nějakých nepřesností, jak mi již bylo vytknuto v souvislosti s jiným úvodníkem, pokud se týká přesného určení konce cyklu církevního roku: je jím Slavnost Krista Krále, následující 34. týden v mezidobí nebo snad noc ze soboty na 1. neděli adventní?

Naštěstí řešení této otázky není předmětem tohoto úvodníku. To je práce pro renomované teology. Já bych však rád právě v souvislosti s nejasnou představou o zakončení liturgického roku hlavách nás, běžných věřících, poukázal na zvláštní povahu závěru liturgického mezidobí a na něj navazujícího období první části doby adventní: přesný předěl v liturgických textech nalezneme jen těžko. Snad proto, že již od středověku, kdy vznikly základy liturgického kalendáře, tehdy velmi dobře geometricky promyšleného cyklu, jeho tvůrci chápali, že přelomové okamžiky v lidských životech se neodhrávají jednou za 365 a 1/4 dne.

Pro mne z toho vyplývá, že i ona předsevzetí a bilancování, tolik vlastní naší západní společnosti a někdy i potřebná, by bylo možná dobře vyvážit středověkým chápáním času jako pohybu po spirále, kdy rok, ať už církevní nebo občanský, není úsečkou na přímce věčnosti, ale rotací, jejíž jeden oběh podél středu spirály nás po roce života vrací na – zdálo by se – podobné místo, položené však o úroveň výše.

Kéž by tomu tak opravdu bylo.

Pavel Šmolík

Fotografie
na titulní straně
časopisu:
Noční Svatá Hora

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Přinášíme Vám rozhovor s příbramským farářem P. Jindřichem Krinkem

K Bohu a Kristu se snažíme vést všichni

Vím, že před Příbramí jste působil v Benešově. Jaká byla Vaše předchozí působitost?

V tomto ohledu je pro mne Příbram asi devátým místem...

Začínal jsem jako kaplan v Pardubicích, v místě svého bydliště, nikoli rodiště, pocházím totiž z Chrudimi. Nebyl jsem tehdy hodný – z politických důvodů. Po exerciciích před kněžským svěcením nás se spolužáky vyslyšeli s tím, že jsme rozšiřovali Chartu 77, bylo to zrovna v těch letech, ale nebyla to pravda. A tak přesto, že výslech byl spíše bič, než cukr, probíhalo vše dost klidně. Ono, po pravdě řečeno, nešlo ani tolik o Chartu. Když se mi pak zeptali: „Co si myslíte o Pacem in terris?“, tak já jim tedy řekl, co si myslím. Úplně jsem explodoval. Při výsleších tedy šlo evidentně o to nabourat a rozbít. A tedy toto mé vystoupení mělo negativní dopad na mé svěcení. Bylo to v roce 1978. Přesto však náš Pardubický „šéf“ – nikdo neví jak, snad jen „dále dosáhl“ – mi zajistil místo, ale v domácím prostředí, což nebývá ideální. Nicméně, tam jsem tedy začal, byl jsem tam rok kaplanem.

... rok před mým narozením.

Vidíte, to už je historie...

Pak jsem byl sedm a půl roku v Krkonoších, v Jablonci nad Jizerou. K tomu jsem měl ještě Harachov a další obce. Následovaly dva měsíce v Hradci Králové – já tomu říkám „vtip hradecké konzistoře“. Stěhovali mne v zimě, v lednu, všude fýry sněhu, tehdy to nebylo tak jednoduché, jako dnes. No a když jsem si do Hradce nastěhoval věci, přeložili mne hned do Žamberka ve Východních Čechách, opět s přífařenými obcemi. Tam jsem byl pět a půl roku. Pak jsem strávil rok na Hostýnu a další rok v Kolíně. Potom jsem požádal o službu v pražské arcidiecézi. To bylo někdy kolem roku 1994, teď si to přesně nevybavuji.

Působil jsem v Divišově za Benešovem, v malé, ale velmi příjemné obci. Bylo tam velmi živo – rodiny s dětmi apod. Odtud pak jsem šel do Benešova. To byl až drastický nástup, nakonec se to ale všechno – byl jsem tam osm a půl roku – urovnalo...

... drastický nástup? To by nás novináře mělo zajímat...

Mnohdy jsem nastupoval po kněžích dlouhodobě sloužících ve farnostech, což se často neobejde bez emocí. Kolega předchůdce, který odcházel z Benešova, tam byl přes třicet let a vzhledem k pokročilému věku i k tomu, že byl dříve významnějším činovníkem jistého církevního sdružení, měl odejít jinak. Nebyl to zlý člověk, ale svůj odchod chápal velmi osobně a takto o něm hovořil i mezi lidmi. Já jsem se tak ocitl v pozici toho, kdo se tlačí na jeho místo, aniž by to byla pravda.

Jak se říká: Kdybych to byl věděl, tak bych tam byl nechodil... Ale já samozřejmě nebyl hybatelem této změny.

V této farnosti jste se ale potom stal velmi oblíbeným. Mohou to potvrdit i někteří mí známí, třeba spolužák z konzervatoře Ctírad Sedláček...

Ano, on a jeho manželka, kterou jsem – myslím – připravoval na křest, byli a doufám jsou stále velmi zajímaví lidé. Ale mezi hudebníky tam byli i další, jakýsi student konzervatoře Tomáš Kamarýt, který si ode mne půjčil klíče od kostela a i v zimě cvičil tři čtyři hodiny. Nebo pán, jehož jméno Vám asi nic neřekne: doktor Luhan. Ten tam přijel s tím, zda by bylo možno uspořádat třítydenní festival. A ten se konal: prakticky denně byl kostel naplněn lidmi při nějakém hudebním vystoupení. Finanční pokrytí akce, jak se ukázalo, nebylo dostatečně zajištěné, a tak se na nešťastného pořadatele potom umělci sesypali...

Kritická nálada po Vašem nástupu do benešovské farnosti tedy netrvala dlouho.

Mám k tomu ještě jednu perličku – a to není žádné porušení zповědního tajemství: Jedna paní mi při zpovědi povídá: „Musím se Vám také vyzpovídat z toho, že, když jste přišel, zpočátku jsem na Vás měla zlost, ale teď, když vím, že to taky myslíte dobře...“ Co na to říci?

Situace se ale nakonec uklidnila. Malá skupinka lidí sice asi opravdu přestala chodit do kostela, ale to se mohlo stát kdekoliv. Já jsem ostatně extra komfortně nevystupoval.

Pak mě tedy přeložili do Příbramě. Před tím to rok vypadalo, že odejdu do Prahy – Stodůlek. Byl jsem se všemi rozloučen a najednou přišel e-mail, že se moje přeložení alespoň na rok odkládá. Tak jsem se tehdy naštvál, že si ze mne dělají bláznů, vzal jsem všechny ty dopisy a přečetl je v kostele. Půlka kostela kroutil hlavou a druhá půlka se smála.

Po roce potom, s komplikacemi s P. Zápotockým, jsem šel do Příbrami.

Prošel jste tedy mnoho různých farností a máte možnost je srovnat – i když farnosti to neradi slyšají. Ale obecně, jaký byl rozdíl mezi působením ve „vnitrozemí“ a v komunistickém pohraničí?

Konkrétně v těch Krkonoších – ono za třicet let se tam samozřejmě věci posunuly – tehdy ta oblast byla na Čechy relativně religióznější a přístup lidí byl upřímnější. Samozřejmě, byla to malá obec i se všemi jejími nešvary, například – promiňte mi – s drbavostí. Byly tam také jednotlivé skupinky, které se nemusely, ale to je stále stejné, v člověku to asi zůstane zakořeněno do konce světa. Ale je třeba říci, že kromě oné horalské tvrdosti jsem mezi lidmi nalézal i jistou pevnost i ve víře. Tehdy ale, samo sebou, měla velký vliv i politická moc.

Jistě však menší, než například v již zmiňovaných Pardubicích.

Každopádně. Ovšem Pardubice – sice velké město, ale narostlé v poválečné době, neslo také stopy maloměstského života. Podobně i ve farnosti bylo znát ducha života malého města. Ti, kteří se přistěhovali, obvykle neměli vztah k víře.

Něco podobného mi říkal i o Příbrami bývalý starosta Ivan Fuksa. Do ní, původně asi patnáctitisícové, přišli v šedesátých letech lidé – do uranových dolů – s vidinou nadstandardních výdělků, zásobování, dostali byty a podobně. Nikdy ale nezískali vztah k této oblasti. Město to tehdy – a snad i dnes – snaží řešit podporou spolkové činnosti a podobně. Jak úspěšně, to je otázka.

P. Jindřich Krink

Ostatně centrum města, které vyrostlo mezi dvěma staršími, není úplně zřetelné. Podobně tak mi připadají „nezřetelní“ i někteří „příbramáci“. Těžko říci, zda či kdy se to změní.

V současnosti však na to má jistě vliv i stav naší společnosti...

Odpovídá to asi i duchu doby (nerad to sousloví používám), která nenapomáhá tomu, aby se věnovali sobě navzájem. Věnují se natolik, kolik je jim to k prospěchu. Dřívají se především na to, kdo kolik má. Vidíme to od nejvyšších politických špiček. Neříkám, že ekonomická stránka není důležitá, ale natolik, nakolik se dnes upřednostňuje, to je příliš. Pak nemůže být žádná živná půda pro víru, pro obyčejné společenství. Alespoň tak to vnímám.

Dříve tomu bylo jinak?

Ze komunismu byli lidé pod tlakem, vytvářeli skupinky, separovali se. Dnes je to o to náročnější, že ony skupinky, které se vytvářejí například zájmově, nejsou ničím ohrožovány, lidé jsou nezakotvení. A tak žijeme v jakémsi vakuu.

Tento současný stav společnosti, to je však silná výzva pro současné křesťany.

Ale nikdo neví jak na to...

Přesně tak. Kredit, abych tak řekl, který měla katolická církev před rokem 1989 je nenávratně pryč. Promrhalí jsme jej. Mimo jiné tím, že jsme se snažili navázat tam, kde jsme před čtyřiceti lety skončili. A to byla chyba, společnost se od té doby změnila. Bylo by tedy velmi dobré si tuto chybu přiznat.

S Boží pomocí se však změny třeba dočkáme?

Samozřejmě, že to z velké části spočívá v onom „Pane, pomoz nám, dej nám svého Ducha“, to ano, nicméně myslím, že Pánbůh nepodporuje lenochy. Respektive že nám dal dostatek darů a je také na nás, abychom se snažili. On nám potom jistě pomůže. Ale spoléhání typu: „Pane Bože, uvidíme, co uděláš...“ není funkční.

Možná však, že z dnešního pohledu těch, kdo žijí především současností, hodnotíme své neúspěchy jako příliš velké.

Snad. Ale není ani pravda, že za uplynulých dvacet let nedošlo k žádnému posunu například ve vztazích chování lidí. Nemíním tím předpis pro zaměstnance obchodů nebo úřadů: „Chovej se k druhému slušně“. Kdybych takovýto příkaz obdržel, a byl bych hulvát, nebude to stejně nic platné. A já mohu doložit vlastní zkušeností, že v tomto ohledu se něco pozitivně změnilo.

Před dvěma, třemi roky, jsem byl na návštěvě u neteře ve Vídni a ukradli mi peněženku – se všemi doklady. Bylo s tím spousta běhání – kvůli řidičáku jsem musel do Pardubic, ostatní jsem vyřídil tady v Příbrami, ale naprosto ve všech případech byli úředníci ochotní a vlídní. Když si vzpomenu – už jsem starší – na dřívější přístup úřadů, bylo chování, které jsem před těmi třemi roky zažil, opravdu o něčem jiném.

Snad zde svou roli, výjimečně pozitivní, hraje současná ekonomická nejistota – lidé si více váží práce a tedy i zákazníků...

Jsem o tom přesvědčen. Je to (ekonomická nejistota) asi i důvod k určitému neklidu – mně se to hovoří, když velku nemám nouzi, ale vnímám to, že některým lidem je velice úzko. Celý ten finanční systém je ale nešťastně, neeticky nastaven.

*S P. Jindřichem Krinkem hovořil Pavel Šmolík
Pokračování příště*

Okénko Maticе Svatohorské

Vážení čtenáři,

v dnešním okénku bych ráda netradičně nepsala o činnosti Maticе obecně. Chci se totiž zaměřit na jednu její konkrétní část, která se může po tři čtvrtě roce stát snadno samozřejmou: Je jí vydávání časopisu Svatá Hora.

Časopis převzala Maticе do své péče na jaře roku 2011 a navrátila se tak k tomuto periodiku, jehož vydávání byla sama iniciátorkou. Připomínám to především proto, že za uplynulé dva roky by se mohlo zdát, že stavební a rekonstrukční činnost Maticе ustala. Svým způsobem je to pravda, peníze dárců jsou však směřovány na jiné bohudívané účely. Pomineme-li stavbu velkých varhan, o níž se v časopise dočtete dostatečně často, zmiňme zakoupení haptického modelu, každoroční příspěvky na tisk Kalendáře akcí, drobnou podporu hudby, vydání CD, opravu malých varhan v klášteře atd., ale také a především časopis Svatá Hora, který je po stavbě velkých varhan druhým finančně nejnáročnějším stálým projektem.

Ráda bych tedy jménem Výboru Maticе, poděkovala všem, kteří se na jeho neustálé realizaci podílejí: redaktoru za vyčerpávající písařskou práci, příspěvatelům za jejich vklad, korektorům ať již stálým či nahodilým za jejich mravenčí práci, tiskárně Prima za vstřícný přístup a vám všem čtenářům za pravidelné tolik potřebné finanční příspěvky i podporu, kterou nám tlumočíte prostřednictvím dopisů a e-mailů. Bez nikoho z vás by nemohl časopis dále žít!

*Dožehnané Vánoce i celý nový rok Vám všem i našemu časopisu
za Výbor Maticе přeje Miloslava Šmolíková*

Kostel sv. Jakuba v Příbrami

Desáté Vánoce

na Svaté Hoře

Na Svatou Horu jsem přišel v létě 2001 na několikátý denní brigádu. Smyslem bylo vypomoci s varhanním doprovodem bohoslužeb vzhledem k tomu, že synovec P. Karla Břízy Pavel Kočí, který na Svaté Hoře působil v rámci civilní služby jako varhaník, již odešel a vedení poutního místa hledalo vhodnou náhradu. Situace se však vyvinula zcela jinak, než jsem očekával: z brigády se stal dlouhodobý pracovní závazek a v důsledku brzkého odchodu P. Břízy ze Svaté Hory (již po měsíci mé přítomnosti zde) jsem se tak stal varhaníkem a regenschorim na plný úvazek. Splnil se tak, řekneme, můj sen působit jako chrámový varhaník, který – jak jsem si často představoval – sedí za hracím stolem varhan v zeseřelém prostoru kostela, řídí liturgickou hudbu při vánoční bohoslužbě.

J. Hodek: Návrh vánočního plakátu

přesně takové, jakou jsem poznal na grafice vánočních plakátů malíře Josefa Hodka.

Zde se tedy formovala volba „budu varhaníkem.“ Ale k její realizaci je ještě třeba mnohého. V první řadě oné „náhody“, či chcete-li řízení Božího, které pro mne představovala kolegyně varhanice Vladka Benešová. To ona mne zavedla na Svatou Horu. A pak je třeba zejména práce na sobě – tedy studia a sebezdokonalování – práce, která nikdy nekončí. Až na Svaté Hoře jsem poznal, že tato nutnost permanentní drezůry sebe sama, která nese ovoce tak pomalu a stojí tolik sil, zdaleka neplatí pouze pro moji odbornost – hudbu, ale je třeba pracovat také na osobnostní stránce dirigenta, který svým nevhodným jednáním může zapříčinit větší ztráty pro hudbu na daném místě, než nějakým nedokonalým naskoušením konkrétního hudebního díla. Ostatně, mám za sebou již celou řadu podobných chybných kroků. Jsou mi cenným poučením... Na druhé straně, některé problémy prostě nelze přejít se shovívavým úsměvem.

Jistě by bylo možné obvinít mě z naivity, vždyť církevní hudba se neprovozuje pouze o Vánocích, ale jistá dávka iracionality snad do snů o budoucím povolání, které by nemělo být – jak tomu v současnosti často býváme učeni – pouze zaměstnáním, sloužícím především k výdělku, patří.

Ostatně Vánoce mají ve vztahu k mé hudební činnosti velmi úzký vztah. Kolébkou názorů, životní orientace a volby povolání je u každého obvykle rodinné prostředí. To mě se sestávalo z rodičů – kantorů, obou hudebně a esteticky smýšlejících, snad právě proto, že oborem jejich činnosti byly exaktní vědy – matematika, fyzika a astronomie.

Zatímco maminka mne často tvrdým způsobem držela u klavíru, a tak jistě zapříčinila mé úzké sepětí s klávesovými nástroji, otec pořádáním vánočních koncertů – jakýchsi evangelizačních setkání uprostřed totalitního pološera – vytvářel postupně moji představu o chrámovém varhaníku, řediteli kůru a dirigentu v jedné osobě, pozitivně působící osobě

Vraťme se však k Vánocům. Mé první, na Svaté Hoře strávené, byly opravdu ve znamení církevní hudby – myslím, že to tedy byla jedna z Rybových méně známých mší. Ubytován v jednom z pokojů exercičního domu jsem tak na vlastní kůži zažíval ono očekávané vánoční hudební působení ve chrámu. Ovšem i včetně jeho ostatních aspektů – vše bylo tehdy nové.

Jako nyní, i tehdy se „půlnoční“ na Svaté Hoře konala již ve čtyři hodiny odpoledne. Velmi pozitivně na mne působila společná štedrovečerní večere kněží a některých nás „zaměstnanců“, po níž následovala „půlnoční“ v Obořšti. Liturgický maraton, ale velmi příjemný, pokračoval i druhého dne. Svým způsobem jsem tyto Vánoce, jako první v životě, prožil v podstatě celé v kostele. Chápu to jako velký dar.

Letošní Vánoce trávím na Svaté Hoře již jako desáté v pořadí. Za onu dobu se mnohé změnilo: prožiji je se svojí rodinou, hudební provoz ve svatohorské bazilice už pro mne není ničím neznámým. Byl bych však cynik, kdybych vánoční dobu na Svaté Hoře podesáté prožitou označil za něco obvyklého. Nikoli. Hudba Vánoc mě přivedla k mému povolání, a tak se tento čas nesmazatelně vryl do mého života.

Pavel Šmolík

Požehnané Vánoce a mnoho Božích milostí v novém roce Vám vyprošují členové redakčního týmu časopisu Svatá Hora

Svatohorský kalendář 2012

Svatá Hora
2012

Nový svatohorský kalendář na rok 2012 právě vyšel. Církevní kalendář (katolický s liturgickými svátky) a občanský kalendář v jednom. Najdete zde veškeré informace o Svaté Hoře a nepřeberné množství aktuálních fotografií.

Objednat jej za cenu 75 Kč + poštovné a balné můžete prostřednictvím svatohorského e-shopu nebo na adrese Svatohorského poutního muzea.

Zprávy ze Svaté Hory

❑ Ve středu 2. listopadu jsme si připomněli **Památku všech věrných zemřelých**. Při mši svaté v 17.00 zazněla premiéra Requiem pro sbor, smyčce a varhany svatohorského regenschoriho Pavla Šmolíka.

❑ V sobotu 12. listopadu v 16.30 se konaly další **zpívané latinské chorální nešpory**.

❑ Od 14. do 25. listopadu probíhalo **čištění a ladění cvičných varhan** ve zkušební sboru. Nástroj, který nepřetržitě využívají ke cvičení místní varhaníci, ke zkouškám Svatohorský chrámový sbor, a který též slouží k výuce mladých varhaníků, nebyl po více než deset let udržován. Na jeho vyčištění a ladění pracovali dva varhanáři téměř dva týdny.

❑ Mše svaté v pondělí 14. listopadu v 9.00 se zúčastnily v rámci své **exkurze třídy ZŠ Rožmitál**.

Tentýž den slavili v 10.30 v bazilice eucharistií účastníci kněžských exercicií vedených P. Vl. Málkem.

❑ V neděli 20. listopadu jsme zakončili liturgický rok slavností **Ježíše Krista Krále**. Mše svatá v 9.00 byla přenášena Českým rozhlasem ČRo2. Celebroval P. S. Příbyl, CSsR, zněla hudba Karla a Jiřího Břízy. Kromě pravidelných bohoslužeb se konala eucharistická adorace od 12.00 do 15.30. Po odpolední mši svaté se uskutečnily slavnosti **svatocecilské nešpory**.

V neděli 20. listopadu se rovněž ve svatohorské bazilice uskutečnil unikátní projekt: **benefiční koncert** na podporu stavby velkých varhan, na němž bez nároku na honorář vystoupili světoznámá houslistka Gabriela Demeterová spolu se svatohorským titulárním varhaníkem Doc. Jaroslavem Tůmou. Zazněly skladby H. I. Bibera a J. S. Bacha. Asi 120 posluchačů věnovalo na stavbu velkých varhan 26.250 Kč.

❑ V pondělí 21. listopadu zahájili mši svatou v 7.00 **exercicie kněží**, kteří si za svého exercitátora zvolili Miloslava kardinála Vlka, který také předsedal bohoslužbě.

❑ Při mši svaté v 17.00 u příležitosti památky Zsvěcení P. Marie v Jeruzalémě zněla **hudba pro trubku a varhany** v provedení R. Rejška a P. Šmolíka.

❑ V pátek 25. listopadu vyšel **nový Kalendář akcí** na liturgický rok 2011-2012.

❑ V sobotu 3. prosince v 6.00 se uskutečnila první **ranní rorátní mše**, celeburoval P. A. Verbovský, CSsR.

❑ Na svém 112. zasedání tentýž den **výbor Matice Svatohorské** zhodnotil benefiční koncert z 20. listopadu, kterého se zúčastnilo celkem asi 120 posluchačů, schválil příspěvek na opravu Břízových varhan ve zkušební sboru ve výši 10.000 Kč, dále schválil zá-
měr 50% spolufinancování

tisku kalendáře akcí na Svaté Hoře v roce 2012, také další propagaci veřejné sbírky na varhany (např. na webovém portálu www.propamatky.info) a všechny potřebné úkony související se zrušením P.O.Boxu a tedy i změnou PSC sídla Matice na 261 01.

❑ V neděli 4. prosince v 16.00 vystoupil Svatohorský chrámový sbor na **adventním koncertu v Milíně**. Výtěžek z koncertu byl věnován na stavbu velkých varhan.

❑ V sobotu 10. prosince v 6.00 sloužil další **ranní rorátní mši** P. Stanislav Příbyl, CSsR.

❑ **Poutníci** (listopad 2011): 17. 11. 20 poutníků a kněz Liběšice u Žatce

Velké varhany pro Svatou Horu
vzrobáno 4.437 mil. Kč • chýbí 10.563 mil. Kč

MARIÁNSKÝ VĚSTNÍK * AVE MARIA *

ROČNÍK II.

LEDEN - ÚNOR 1946.

ČÍSLO 1-2.

PROTO TĚ CHCEME, MARIA!

*Když jsi na světě chodila
a Boha v sobě nosila,
jak ti jen bylo, Maria?*

*A když ti chleba nedali,
ba ještě z vlasti vyhnali,
proč jsi to trpěla, Maria?*

*Vinní zavrhli nevinu,
a Spása prchá v cizinu:
jak ji tam přijmou, Maria?*

*Budou-li v druhé zemi zlí
a do své pýchy zamrzlí,
zahřeješ je, Maria?*

*A jestli jen slepí budou tam,
oddaní líně věčným tmám,
vrátíš jim Světlo, Maria?*

*I takových je tu záhada,
že mají sluch jen pro Hada:
dáš i těm Slovo, Maria?*

*Z nás nikdo není hluch a slep,
opusť tu temnou cizí step,
my tě čekáme, Maria!*

*I přes svou vinu, přes svůj dluh
my víme, že je s tebou Bůh,
proto tě chceme, Maria!*

*Vojínu čest a sílu meč,
dítěti Matka dává řeč:
nauč nás mluvíti, Maria!*

*Rány jež svět nám zasadil,
času trn ještě více zryl:
nauč nás trpěti, Maria!*

*Blesky když řádí nad hlavou
a klesáme-li únavou,
podej nám ruku, Maria!*

*A kamkoli když vkročíme,
ať Světlo s sebou nosíme,
jako tys nosila, Maria!*

*A budeme-li umírat,
ať každý z nás se loučí rád
do tvého náručí, Maria!*

Jakub Deml

Poutní proslovy družiček na Sv. Hoře.

PŘI UVÍTÁNÍ:

I.

(Přednesla Libuše Beranová z Berouna.)

V záplavě bolu v nynější tísní
modlitbou tichou ve tklivé písni
k Tobě hlas prosby vroucně se vznáší,
neb Tys vždy sladkou útěchou naší!

Život je těžký, co je v něm bídy
duchovní — hmotné! Všech lidí třídy
lkají, že nelze dále tak žíti.
Kde mají sílu, útěchu vzíti?

Matičko, pomoz, oroduj za nás,
k Tobě se vznáší horoucí »Zdravas«,
ve Tvoji lásku důvěru mají,
o pomoc v strastech dítky Tvé lkají!

Královno nebes, Tvých přímluv cena
je samým Bohem vysoko ctěna,
oroduj stále za lid svůj věrný,
rozptyl už starostí soumrak —
tak černý!

Sv. Hora. Píbram. Archiv S. H.
Libuše Beranová, žák. II. tř., přednesla
pěkné uvítání při pouti z Berouna.

II.

(Přednesla družička z Kladna.)

Když země duní, bouří moře vřava,
když nepřítel již ve svém srdci plesá,
a mor se šíří zkázy, válka dravá,
a národ v hříšných vášni propast
klesá:

zdroj budiž spásy lidstva veškerého,
svou přímluvou té bídě zabraň,
ó Paládium lidu slovanského!
Tu, Máti naše, Hvězdou zárnou
zaplaň.

Ó Matko Páně, Ty jsi dýmánek skvělý,
jak perla, střed nebeských krás,
můj vyslyš hlas, jest prostý, neumělý,
však víš, že láska v hrudi mluví z nás.
Buď Těšitelkou v každém utrpení,
a Hvězdou mořskou svít nám —
plavcům — všem:
Když bouří žití hladina se zpění,
pak shlédni na nás v českou
naši zem!

PŘI LOUČENÍ.

I.

(Přednesla družička z Čes. Budějovic.)

Matičko, dnes před Tvým trůnem
zase jsi mne zřela stát,
přišla jsem Ti v mládí slunném
s ostatními úctu vzdát.

Zapiš si nás v Srdce svoje,
v ono srdce přecisté,
vypros sílu pro zlé boje,
v bouři světa nejisté!

Nyní stojím v bílém šatě
před Tebou — ach — naposled,
s vroucí láskou hledím na Tě,
tichou prosbu šeptá ret:

Dej, ať světlo víry pravé
září nám po celý čas,
a kdo zbloudil v noci tmavé,
ať se k Tobě vrátí zas!

Matičko Ty svatohorská,
kdo by Tebe neměl rád?
S Bohem, jasná Hvězdo mořská,
zdráva budiž tisíckrát!

II.

(Přednesla družička ze Zlína, Morava.)

Odkvetly háje, šumí již líchy,
poutníci z Moravy spínáme dlaně,
do chrámu spěli jsme sem k Matce Páně,
na Svatou Horu oplakat hříchy!

Jaké to kouzlo a půvab tichý
jal naši duši v milém Tvém hradě,
jak ptákům bylo nám v nebeském sadě,
snili jsme, zkrocen že osten je pýchy.

Kam však to prchly šťastné ty chvíle?
Domů zas musíme cestou se brát,
přestane pohádka v duši nám hrát,
stesk a žal po Tobě vzpomínkou zbyde.

Naposled ještě zíráme, Máti,
ke trůnu Tvému na Svaté Hoře,
s Dítkem svým zaplaš bolesti moře,
své požehnání račiž nám dáti!

Drahomira Skalická:

Č E S K É V Á N O C E

Svatvečer, nad nějž není jímavějšího, kdy Láska šla světem! Umlká kdesi v dáli shon všedního života, a srdce lidské je tak přístupno neko-nečnému tajemství svaté noci. Hluboký mír padá na lidskou zem. A hvězdy, jež se rozhořely vánočním nebem, tlumočí příkaz ze všech nejzávažnější: »Milovati budeš!« Jihne i srdce, jež by jindy snad bezohledně odmítlo.

Pronikne i do Čech kouzlo a teplo vánoční Lásky?

Toho večera ožívou vzpomínky na ty, jež nám z kruhu rodin odňala smrt a dávno dřímají svůj sen pod vánočním sněhem. Vzpomínku lásky věnujeme těm, kteří ještě před třemi měsíci uzavírali s námi kruh velké rodiny českého národa a dnes budou slavit svoje první vánoce — za hranicemi země, pod cizím panstvím. Nezapomeneme na vzrušené týdny strašného vypětí, kdy nad naši vlasti vznášela se příšerná předzvěst válečných běsů, a budeme prosit Krále pokoje, jenž Dítěm se stal, za svatý úděl jeho míru!

Vždyť On to byl, který světu pravý pokoj přinesl a zvěstoval. Pokoj srdce: Lidstvo učil čistotě mravů, neboť v kalu neřestí hynou duše i jejich štěstí. Pokoj světu: Sám chudý byl, ale rozdal poklad tak veliký, že jej nikdy nepochopíme: lásku.

Nesmíme zapomínat ani v nynější době, vše pravé, zapírající nevěřící a ničící, ani v tom chvatu, jímž hnáni jsme vpřed, v přivalu nepřátelských hesel, v bludech a klamech, v nichž žízni a duchovním hladem umírá lidstvo, že zde, ve vánočních jeslích je náš Vysvoboditel a naše Spása, jenž jediný je schopen vypésti moderní pohanský svět z jeho smutné bezradnosti. Skrze Něho, s Ním a v Něm přechkáme zlobu nových Herodesů, a uvidíme příklad Jemu se klanících Králů!

Jest mezi námi tolik chudých a potřebných, s nimiž se sjednotil Spasitel chudých. Jejich vánoce nebudou radostné. A přece každý mohl by vykouzlit třeba jen v jedné takové rodině aspoň o vánocích na chvíli ilusi štěstí. Byl v této noci Bůh k nám tak štědrý, že nám dal všecko, co dáti vůbec mohl; buď i ty štědrý tam, kde štědrostí můžeš obnovit pohádku ztraceného ráje!

Jen láska oběti vrátí duši klid a mír. Pak vejde do Čech zase Láska Boží, a jejím údělem bude její pokoj, kterého svět dáti a vzítí nemůže, a kterého dnes právě tolik, tolik potřebujeme!

Ze starých čísel časopisu Svata Hora, ročníky 1943 a 1946

Dobrá kniha

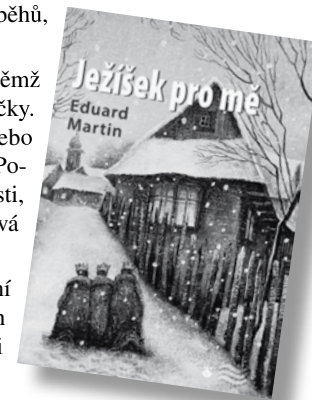
Eduard Martin: Ježíšek pro mě

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2011

Zvláště v předvánoční době zaujme svým názvem, méně však již přebalem, kniha Ježíšek pro mě. Její autor Eduard Martin, vlastním jménem Martin Petiška, v ní shromáždil více jak čtyřicet milých, většinou dvou či třístránkových příběhů, jejichž obsah vždy nějak konotuje s dobou vánoční.

Vlajkovou lodí knihy, která jí propůjčila svůj název, je první příběh, v němž manžel poněkud neobratně nakupuje knihu podle přání své drahé polovičky. Zajímavé jsou i další příběhy, například Vánoční křídla, Vánoční sen nebo Vánoční narození. Prozrazovat jejich obsah však do podrobností nebudu. Povím k nim snad jen tolik, že jeden z nich hovoří o nepředstavitelné události, která vedla k setkání dvou duší na celý život, zatímco jiný příběh pojednává o andělské vteřině, která zabránila rozpadu tohoto celoživotního soužití.

„Musí být vánoční nálada jen a jen v prosinci?“ ptá se recenzent na zadní straně přebalu knihy. „Nemůže svítit do života po celý rok? Eduard Martin chce ve své knížce povídek a vyprávění spustit vánoční paprsky na naši uspěchanou moderní dobu...“ Dovolme mu to.

PhDr. Martin Petiška (*1951, Praha) publikuje pod uměleckým jménem Eduard Martin, Eduard P. Martin nebo Martin P. Edwards. Tento český spisovatel a vydavatel je autorem divadelních her. Je synem spisovatele Eduarda Petišky, tj. Martínkem z Pohádkového dědečka.

Vystudoval dějiny a teorii divadla se zaměřením na polštinu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Studium ukončil doktorátem v roce 1976. Publikovat začal básnickými sbírkami, pak se věnoval psaní divadelních her a od roku 1979 zejména románové tvorbě fantastiky. Řada knih byla sbírkami sci-fi povídek. Po roce 1990 tento žánr postupně opustil a začal psát a vydávat knihy jiného druhu, např. o Praze. Je též autorem mnoha knih s duchovní tematikou. Vydává reedice knih svého otce.

Výběr z díla

Divadelní hry

- Synové a dcery (1975)
- Černobilý večer (1976)
- Tři japonské hry o lásce (1978)
- Podivuhodná událost v podivuhodné rodině (1981)

Sci-fi a fantasy knihy

- Největší skandál v dějinách lidstva (1984), povídky
- Manžel z Marsu (1986), povídky
- Půjčovna manželek (1988), povídky
- Milenci našich žen (1989), povídky
- Vybraná tajemství profesora Kesslera (1989), povídky
- Manželka z Venuše (1990), povídky
- Přízraky doktora Frankensteinova (1990), povídky
- Milenky našich robotů (1992), povídky

Poezie

- Můj Faust (1975)
- Nespálené deníky (1980)

Jiné žánry

- Nové tajné případy Sherlocka Holmese (1997)
- Andělé a démoni (1997)
- Co mají vědět ženy, aby byly milovány (2000)
- Prorok? (2001)
- Milostné zmatky královny krásy (2001)
- Děšť (2003)
- Sherlock Holmes na cestách (2005)
- Andělské vteřiny (2005)
- Tatínku, má ďábel oči jako maminka? (2008)

Askeze mystická

Zdálo by se, že tím znevažujeme všechno dobrovolné utrpení světců. Ale tento problém nás přivádí k dalšímu bodu úvah o askezi – k askezi mystické.

Starý Zákon vypravuje o Davidově důstojníku Uriášovi. Ten vyslovuje hlubokou lidskou věc, když říká Davidovi: "Archa Boží a Izrael i Juda bydlí ve stanech, můj pán Joab i služebníci mého pána táboří v širém poli a já bych měl jít do svého domu, abych jedl a pil a spal se svou manželkou?" (2 Král 11,11) Racionalista by se zeptal: pomůže spolubojovníkům, když bude spát někde na zemi? Nepomůže, ale je kamarád, člověk milující. Láska se vždy neřídí jednosměrným rozumem. Má své argumenty. A tato mystická láska vysvětluje beze zbytku zmíněná slova: Buď trpět, nebo zemřít. Nebo slova Karla de Foucaulda: „Já prostě nemohu pochopit lásku bez hledání podobnosti a bez potřeby sdílet s Pánem všechny kříže.“ Takové přijímání utrpení je květ mystické lásky a nedá se nařizovat či upravovat bez nebezpečí nepravdivosti.

A nakonec ještě pár postřehů o posledním druhu askeze. Askeze charis-matieko-profetické. Dějinám křesťanské askeze neporozumíme, pokud nebudeme brát v úvahu i tuto askezi. Co se tím myslí? V různých potřebách a otázkách Božího lidu vzbuzuje Ježíšův Duch lidi, kteří na tyto potřeby a otázky hlasitě odpovídají. Např. v dobách, kdy se šíří prostopášnost, požívačnost a chamtivost, se objevují velcí kajícíci a jejich kajícnost takřka vybočuje z míry. To proto, aby tímto charismatem kajícnosti zvěstovali Božímu lidu čas pokání, než bude pozdě. Svým kajícím životem, někdy opravdu příliš tvrdým, jako by přisedali na druhý okraj loďky církve, když je nebezpečí, že se loď nakloní a hrozí potopením. Tak se loď církve vyrovná do správné polohy, aby mohla bezpečně plout k věčnému cíli. Protože se na ten cíl snadno zapomíná, je potřebná i profetická askeze, která hlasitě všem připomíná věrnost. Všesvětová modloslužba penězům, sexu a nespoutané zvlí přímo křičí po takových hlasatelích věčného života.

Ze všeho, co bylo řečeno, bude snad dobré vybrat heslovitě, jaké jsou rysy nebo akcenty v současné askezi:

1. Vidí se zřetelněji obecný cíl - úsilí o dokonalost. Dokonalým je člověk prožívající krásu, dobro a slávu života – jedinečného Božího daru – neseného Duchem Ježíšovým. Tedy svatý humanismus. Nová askeze nestaví vykoupění proti stvoření, milost proti přirozenosti, ducha proti tělu. Proto užívá vědecké i vědeckých, zvláště antropologicko-psychologických zjištění i takzvaných přirozených motivací. Nevychovává truchlivé postavy, ale člověka vráceného na cestu první lásky.
2. S tím souvisí fakt, že duchovní život není totožný s životem modlitby. Duchovní život obsahuje celé bohatství života lidského prožívaného podle tvůrčí Boží myšlenky, život modlitby je pak jeho integrální částí a nutným průvodcem. Askeze s otevřenými očima převládá nad askezí s očima zavřenými.
3. Překonávají se poslední zbytky platónsko-manichejského postoje k životu a nerozlišeného negativního postoje k hmotnému světu a tělu.
4. Do popředí vstupuje spíš účelová a životu blízká askeze proti askezi příliš izolované, nácvikové, samoučelné a proti perfekcionismu.

5. Chápe více jak rozlišit askezi. To, co bylo dobré pro poustevníka včera, nemusí být jedině dobré dnes pro dispečera. Smysl pro rozlišování nás také chrání před krivým úsudkem o historických formách askeze, vzdálených dnešním lidem.

6. Nová doba nese požadavek angažovanosti v novém světě s novými ctnostmi a novými nebezpečími, z nichž není nejmenší nepozorovatelná ztráta vlastní křesťanské osobnosti a utonutí v anonymitě manipulované atmosférou světa odvráceného od Boha.

...kdykoliv se do duše plíží zlo, vždy je to spojeno ze zachmuřeností...

Mělo by se ještě hovořit o metodách askeze. Zmíním se pouze o jedné, která se za metodu umrtvování, sebezapírání, odříkání obyčejně vůbec nepovažuje. Je to radost a úsměv. Všimněte si sami, že kdykoliv se k nám do duše plíží zlo, vždy je to nějak spojeno ze zachmuřeností, rozmrzelostí a smutkem. A proti tomu je nejlepší metoda uvědomit si živě ohromující štěstí Božích dětí Ježíšova lidu, rozjasnit se v duši, usmát se třeba i navenek a uvidíte, jak snáze a rychleji zmizí všechny ty příšery. Těto metodě nás učí i Boží slovo. V knize Nehemiášově v 8. kapitole 10. verši jako by zajiskřila věta: „Nermuťte se, radost z Pána je vaše síla.“ To jako by Duch svatý říkal přímo nám! Radost nám uchová svobodu, moudrost, rozšafnost a nejsnáze zaplaší zlo z duše. Ale nakonec i tato snadná radostná askeze je Božím darem. Radost je dar Ducha svatého a naše okoralé srdce by se k ní neodhodlalo a nepovzneslo bez milosti.

Pane, máme jít za tebou. Jiná cesta pro nás není. Dej nám odhodlání ke statečné, věrné lásce a radosti z tebe.

ThDr. Václav Holakovský (upr. P. B. Vaněk, CSsR, kráceno)

Když (Ježíš) vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo tam prodávali, a řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude domem modlitby,‘ ale vy jste z něho udělali doupě lupičů.“ Každý den učil v chrámě; velekněží však a zákoníci i přední mužové z lidu usilovali o to, aby jej zahubili, ale nevěděli, jak by to měli udělat, poněvadž všechen lid mu visel na tech. (Lk 19, 45-48)

Po příjezdu do Jeruzaléma zbývá Ježíšovi ještě několik dní života. Využívá jich, aby se veřejně prohlásil za Mesiáše a vyjasnil některé otázky týkající se zvláště jeho druhého příchodu. Učil denně v chrámovém podloubí, aby ukázal, že chrám je vlastním místem jeho mesiášského působení.

Z toho důvodu také vyčištění chrámu, o kterém se Lukáš zmiňuje, má symbolický, prorocký význam. Nejde o to vyhnat z nádvoří pohanů (ne tedy z nádvoří izraelitů nebo dokonce z chrámové svatyně) prodáváče obětních zvířat a směnárníky, vyměňující poutníkům římské peníze za starohebrejské nebo tyrské mince, jimiž jediné se směla platit chrámová daň, ani snad kárat zlořády obchodníků. Jde o to ukázat, že uctívání Boha tak, jak našlo výraz v chrámovém kultu, přestane. Ježíš tímto činem bere chrám do vlastnictví a činí jej místem svého poselství, jež denně oznamuje lidu.

Mesiáš našel svůj lid, který k němu lne a rád ho poslouchá, takže vůdcové židů se neodvažují proti Ježíšovi zakročit, třebaže se už rozhodli jej zabít.

Poutníci izraelského chrámu byli rádi, že jim někdo prodal na nádvoří chrámu obětní zvíře a směnil jejich peníze za posvátný šikel; ale přesto říká Ježíš „NE“ tomuto provozu. Proč? Ježíš chce, aby byl Bůh uctíván „v duchu a v pravdě“. Tím ovšem nezavrhuje vnější formu bohoslužeb, ale chce upozornit, že bez vnitřního zaměření – bez ducha modlitby – i nejpřesněji rozvinutý ceremoniál s kadidlem, svícemi a zlatem oděvů je nicotný.

Je dobré si ještě všimnout mužného vystoupení Pána Ježíše, abychom nebyli v pokušení zvyknout si vidět před sebou pouze milého Ježíška v jeslích, Jezulátku, přítele dětí a dobrého pastýře s jehňátkem na rameni. Nesmíme zapomínat, že Ježíš je přes všechnu dobrotu PÁN, jemuž patří celý svět, a jenž je horlitem za Boží řád dobra, svatosti a spravedlnosti. K obrazu opravdového učitele a vychovatele patří jistě i mužné rozhorlení pro pořádek, spravedlivý hněv proti chybám.

Můj dům je domem modlitby

Co tedy já na to? Mám také na pravém místě a v pravou chvíli odvahu k ráznosti, případně k rozhorlení, zvláště pro všeobecné blaho a za Boží právo? Nebo se řídím spíš pohodlnou a často zbabělou, nespravedlivou zásadou: „Co tě nepálí, nehas?“

Charakter obchodu a sobecké ziskuchtivosti může mít dokonce i naše velmi uctivá modlitba, i naše velmi tiché zahloubání se do bohoslužeb. Nejde nám při naší zbožnosti nejednou především o to, abychom dosáhli nějakých svých sobeckých zájmů? Neodevzdáváme často své modlitby jen jako peníz, za který nám má být vydáno určité zboží? A neodevzdáváme takto někdy i naši křesťanskou lásku?

Pak se samozřejmě nesmíme divit, že naše zbožnost vyznívá naprázdno, že o naši křesťanskou lásku vlastně ani nikdo nestojí. Dokud tedy budou naše modlitby, naše bohoslužby jen záležitost obchodní výměny hodnot, mohou být jediné předmětem Ježíšova hněvu.

Z kázání svatohorských redemptoristů

Listárna

Do naší e-mailové schránky 29. listopadu dorazila tato zpráva. S radostí uveřejňujeme a doufáme, že se snad ještě na snímku pozná některý z žáčků. P. Šmolík.

Děk za foto v časopisu

Potěšilo mne když jsem v posledním čísle Svaté Hory viděl na zadní straně fotografii z mého mládí. Poznal jsem p. řídícího Forsta, P. rektora Loulu, paní učitelku a P. Landsmanna, který se o nás staral. Nepoznal jsem ale žádného ze spolužáků – obrátili se zády! Nezná někdo datum tohoto snímku? Domnívám se, že to bylo za Heydrichiády.

Abych přispěl do vašeho archivu, přikládám snímek, jehož nejsem autorem, ale rád se jím obírám ve vzpomínkách.

Ještě jednou děk za foto. Antonín Konzal

To se výjimečně sešli oba bratři Břízové (Jiří jen jedinkrát), dva Kokešové a tři ze čtyř Konzalů. Z těch, které jsem znal, jsou již mrtví oba Břízové, Jarka Kokeš, Václav Secký, K. Vančeka a J. Slavík. (Ze setkání bývalých svatohorských ministrantů, září 1991)

Pro nově vznikající **audiovizuální kroniku** Svaté Hory hledáme jakékoliv **archivní záznamy** související s tímto poutním místem. Vítány jsou zejména **staré filmy** nebo též v současnosti již velmi obtížně dohledatelné **gramodesky**, například s nahrávkou Svatohorského zdrávasu. Jste-li ochotni nám tyto materiály zapůjčit, kontaktujte nás, prosíme, na adrese redakce časopisu.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2012

29. 2. - 2. 3.	13.00	Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze	• P. Michal Němeček	
22. 3. - 25. 3.	13.00	Exercicie pro zdravotníky a pro ty, kteří pečují o druhé	• Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
16. 4. - 20. 4.	8.00	Začít všechno od Krista	• P. Anton Verbovský, CSsR	1.510 Kč
30. 4. - 4. 5.	8.00	Kontemplativní modlitba	• P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
7. 5. - 11. 5.	8.00	Krása liturgie	• P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
21. 5. - 25. 5.	8.00	Jsem s vámi po všechny dny	• P. Anton Verbovský, CSsR	1.510 Kč
11. 6. - 15. 6.	8.00	Bůh volá různými způsoby	• P. Anton Verbovský, CSsR	1.510 Kč
21. 6. - 24. 6.	13.00	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané	• Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
25. 6. - 29. 6.	8.00	Ježíš uzdravuje ve svátostech	• P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
16. 7. - 20. 7.	8.00	Lectio divina - Jak se modlit s Biblií	• P. Angelo Scarano, SSL	1.510 Kč
23. 7. - 27. 7.	8.00	Škola modlitby	• P. Angelo Scarano, SSL	1.510 Kč
26. 8. - 1. 9.	8.00	Exercicie pro kněze I.	• P. Miloslav Kabrda	2.310 Kč
24. 9. - 28. 9.	8.00	Radovat se i ve stáří, aneb umění stárnout	• P. Roman Janáč, CSsR	1.510 Kč
8. 10. - 12. 10.	8.00	Krásá liturgie	• P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
19.10. - 21. 10.	13.00	Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze	• P. Michal Němeček	
24.10. - 27. 10.	13.00	Exercicie pro varhaníky a chrám. hudebníky, zpěváky	• P. Christian M. Pšenička, OPraem	1.200 Kč
11.11. - 17. 11.	8.00	Exercicie pro kněze II.	• Mons. Aleš Opatrný	2.310 Kč
18. 11. - 24. 11.	8.00	Exercicie pro kněze III.	• P. Pavel Pola, OSC	2.310 Kč
29. 11. - 2. 12.	13.00	Adventní setkání I.	• P. Michal Němeček	1.200 Kč
6. 12. - 9. 12.	13.00	Adventní setkání II.	• P. Anton Verbovský, CSsR	1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden v konkrétních kurzu. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost v kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram - Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

19. 12.	Vernisáž výstavy betlémů v 16.00.	Příbramská betlémáři
22. 12.	Výstava otevřena v Mníšecké kapli a Svatohorském poutním muzeu od 20. 12. do 2. 1. 10.00 - 16.00.	Příbramské skautské oddíly
24. 12.	Přinesení betlémského světla v 18.00.	P. S. Příbyl, CSsR
24. 12.	Štědrý den. Ranní rorátní mše. Další mše svatá v 7.00 (tichá mše sv.), 9.00. Mše sv. v 17.00 není. „Půlnoční“ mše svatá v 16.00. Hudba: J. J. Ryba - Česká mše vánoční „Hej, Mistře“.	SHS, komorní orchestr
25. 12.	Boží hod vánoční. Hudba při mši sv. v 9.00: A. V. Michna - Missa II., vánoční písně.	SHS, komorní orchestr
26. 12.	Sv. Štěpána, svátek. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30.	
26. 12.	Vánoční koncert SHS v 16.30. Na programu budou vánoční písně a koledy.	SHS, komorní orchestr
30. 12.	Sv. Rodiny, svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.	
31. 12.	Sv. Silvestra, n. památka. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17.00 a mše na závěr občanského roku ve 22.30. Následuje multimediální prezentace dění za uplynulý rok a ohňostroj na svatohorském náměstí.	

2012

	Zjevení Páně (Tři králové), slavnost.	
6. 1.	Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00. Hudba mši sv. v 17.00: A. V. Michna - Missa II., F. X. Brixl - Reges de Saba.	SHS, komorní orchestr
14. 1.	Tříkrálový koncert SHS v 18.00.	
14. 1.	Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30.	
21. 1.	107. výročí povýšení na basiliku, svátek. Možnost získání plnomocných odpustků.	
2. 2.	Uvedení Páně do chrámu (Hromnice), svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Žehnání svící při všech mších.	
11. 2.	P. Marie Lurdské, památka. Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30.	
22. 2.	Popeleční středa. Udělování popelce při všech mších. Hudba při mši sv. v 17.00: P. J. Olejník: mešní proprium, Česká mše z Andělské hory.	SHS
23. 2.	I. koncert cyklu „Hudba v nezvyklých souvislostech“ - koncert v refektáři kláštera v 18.00. Barokní a soudobé skladby pro zobcovou flétnu a cembalo.	M. Devátá, J. Šlechtová

Koronovace 17. 6. 2012

SHS - Svatohorský chrámový sbor

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

- Neděle:** Areál otevřen 6.30 - 17.00
Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30
Modlitba posvátného růžence v 15.00, zpívané nešpory v 16.15
Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a po nešporách v 16.15
- Pondělí - sobota:** Areál otevřen 6.30 - 18.00
Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00
Modlitba posvátného růžence v 16.30
Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00
- Schody:** Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30). Přístup z ambitu dočasně uzavřen.
- Svátoť smíření:** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.
- Svátoť křtu:** Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.
- Svátoť manželství:** Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.
- V úterý** od 18.00 katechismus pro dospělé ve farním sále.
- Ve čtvrtek** po odpolední mši svaté půlhodinová adorace.
- V pátek** mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
- V sobotu** po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii. po mši svaté v 9.00 hodin setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz.
- V sobotu** přenášá mši svatou v 9.00 Radio Proglas.
- 3. neděle v měsíci** v 16.30 latinské zpívané chorální nešpory. Návčik v 16.00.
- Jedenkrát v měsíci** v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence.
- V postní době** denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí.
- V květnu**

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.
Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,
E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží neděle: I. - XII.: 9.00 - 17.00
pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII.: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X.: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII.: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.

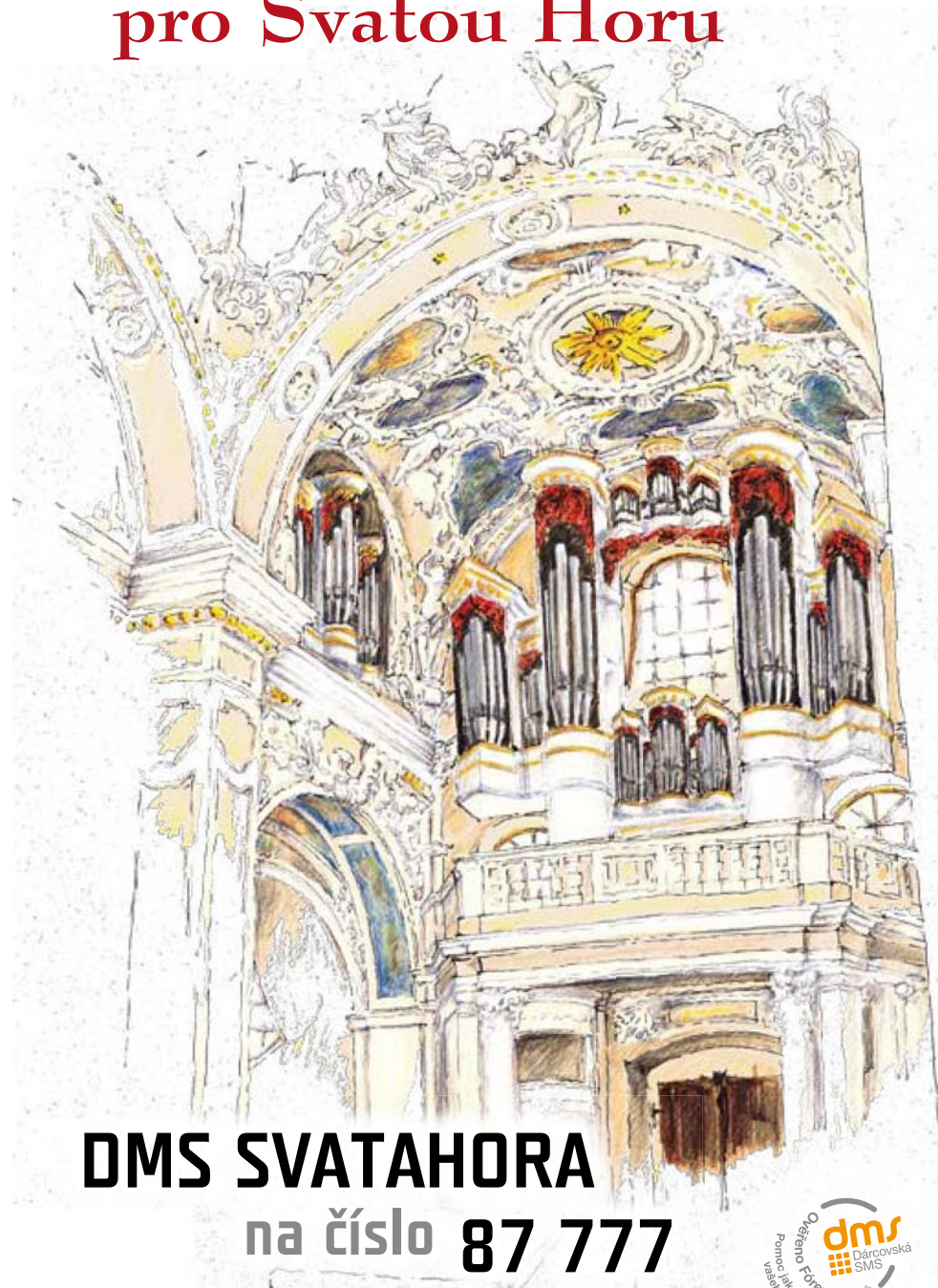
Prohlídka s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel.: 777 127 245, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Stavte s námi velké varhany pro Svatou Horu

DMS SVATAHORA

na číslo 87 777

Archivní snímek svatohorské Studánky